

Мечката си помислила, че въ колибата има ловци, затова почнала да бѣга . . .

— Ку-ку-ри-гу!

Изкрещѣлъ тѣй силно пѣ-
тельтъ, щото
на мечката се
сторило, че
пушка грѣмна-
ла и че крушу-
мътъ я е про-
низалъ прѣзъ
сърдцето . . .
И наистина
отъ страхъ
сърдцето ѝ се
пукнало и тя
веднага ум-
рѣла.

На другия
день миналъ
прѣзъ гората
нехранимайко-
вецътъ. Од-
ралъ той меч-
ката, продалъ
кожата ѝ на
пазаря, а съ
паритѣ нап-
равилъ богата
свадба . . .

И азъ бѣхъ на свадбата: ядохъ, пихъ, пѣхъ и
играхъ, па доидохъ при васъ да ви разкажа, какво
чудо направилъ Пѣтлю войвода.

Г. Пѣйчевски.

